

neboť podle § 1416 obč. z. jest při několika jistinných pohledávkách věřitele z placení nejprve odečísti jistinu, která byla již pohledávána, neb aspoň dospělá, a pak teprve jistinu, která je dlužníku nejobtížnější. Ani názor, že při použití § 1416 obč. z. musí útraty jakožto vedlejší pohledávka ustoupiti jistinným pohledávkám, nemá opory v zákoně, poněvadž § 1416 obč. z. nemluví o útratách, ani o vedlejších pohledávkách, nýbrž jen o úrocích, jimž však dává přednost před jistinou. Z toho plyne, že s útratovou pohledávkou jest s hlediska § 1416 obč. z. nakládati jako s obyčejnou jistinnou pohledávkou (srv. rozh. č. 11679 sb. n. s. Odvolací soud právem z částky 550 Kč zaslané žalobkyni dne 4. prosince 1931 odečetl nejprve její útratovou pohledávku 338 Kč, ježto byla tohoto dne již splatná, a nikoliv vyrovnací kvotu, jež se stala splatnou teprve dne 12. prosince 1931, když o odečtení na kvotu žalovaný výslovně nepožádal (§ 1415 obč. z.).

Čís. 14419.

Přípustnost dovolacího rekursu v případech přerušení sporu na podkladě § 3 vládního nařízení č. 160/34 Sb. z. a n., jest posuzovati podle §§ 514, 528 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 5. června 1935, R I 515/35.)

P r v ý s o u d přerušil řízení, zjistiť z výměru min. soc. péče, vydaného podle § 3 vl. nař. č. 160/34 sb. z. a n., že žalované družstvo nemá vypláceti svým členům částky, jimiž přispěli k úhradě stavebního nákladu jeho domů. **R e k u r s n í s o u d** změnil rozhodnutí prvního soudu a návrh žalovaného družstva na přerušení řízení zamítl.

V otázce přípustnosti dovolacího rekursu do tohoto usnesení uvedl **n e j v y š š í s o u d**:

Dovolací rekurs je přípustný, třebaže rekursní soud svým výrokem zamítl návrh na přerušení řízení, v kterémžto případě jinak nemohou taková rozhodnutí býti brána v odpor (§ 192 odst. 2 c. ř. s.), poněvadž v souzeném případě přerušení sporu prvním soudem se nestalo podle § 190 c. ř. s., nýbrž bylo vydáno na podkladě § 3 vládního nařízení č. 160/34 sb. zák. a nař., a to podle analogie § 7 obč. z., §§ 159, 162 c. ř. s., § 7 konk. ř. a § 3 vládního nařízení č. 142/34 sb. z. a n. V takových případech nutno přípustnost dovolacího rekursu posuzovati jen dle §§ 514, 528 c. ř. s. (rozh. č. 13707, 7822, 6665 sb. n. s.); poněvadž pak v souzeném případě napadeným usnesením bylo změněno usnesení prvního soudu, jest dovolací rekurs přípustný.

Čís. 14420.

K § 44 zák. č. 70/1873 ř. z. o společenstvech. Pokud není prokázáno uspokojení věřitelů, nelze vymazati společenstvo z obchodního rejstříku.

(Rozh. ze dne 5. června 1935, R I 528/35.)

Nižší soudy nevyhověly žádosti dovolacího rekurenta, by usnesení o výmazu společenstva »S« v P., zapsané společenstvo s r. o. v likvidaci bylo zrušeno a v likvidaci bylo pokračováno, první soud z těchto důvodů: Výmaz firmy stal se na žádost, jež vyhovuje všem požadavkům, které pro tuto opověď klade plenární rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 2753 sb. n. s. Dopisem z 26. května 1932 zažádali oba likvidátoři za výmaz firmy z rejstříku. V opovědi (doplněné citovaným dopisem) jest i prohlášení o skončení likvidace vyjádřeno slovy, že se navrhuje výmaz firmy, »ježto likvidace byla skončena«, což soud považuje za jasný a dostačující projev, jímž se skončení likvidace potvrzuje. Požadavek, že by připojená bilance likvidační musila býti firemně podepsána, není nikde v zákoně vysloven. Soud rejstříkový nemusí přihlížeti i k tomu, zda tato bilance je věcně správná. Do autonomie družstva může zasáhnouti soudce pouze, pokud zkoumá stránku formální, nemůže se však pouštět do věci samé, zejména do zkoumání jednotlivých položek. Z protokolu valné hromady je zřejmo, že bilance byla schválena a to jednomyslně a bylo likvidátorům uděleno absolutorium. Tímto usnesením jest soudce vázán (viz důvody cit. rozhodnutí). Pakliže se cítí stěžovatel usnesením valné hromady na svých nárocích poškozen, musí nastoupiti pořad práva.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou soudů a uložil prvnímu soudu, by o návrhu dovolacího rekurenta znovu rozhodl.

Důvody :

Usnesení se přičí zákonu. Podle § 44 zákona čís. 70/1873 ř. z. o společenstvech výdělkových a hospodářských přináleží likvidátorům, aby též splnili závazky zrušeného společenstva. Rejstříkový soud nemůže ovšem zasáhnouti do likvidace společenstva, avšak pokud není prokázáno uspokojení věřitelů, nelze přistoupiti k výmazu společenstva z obchodního rejstříku, neboť nelze mluvit o skončení likvidace a to tím méně, když proti společenstvu jest zahájen spor o zaplacení pohledávky (srov. rozh. čís. 2753 sb. n. s.). Bude-li zjištěno tvrzení stěžovatelovo, že mu byla proti společenstvu přisouzena pohledávka 119.961 Kč 26 h a že likvidátoři se o zaplacení nebo krytí této pohledávky (§ 48 čís. 1 citovaného zákona) dosud nepostarali, ač žaloba byla podána již před zahájením likvidace, nezbude než aby v likvidaci bylo pokračováno po případech po ustanovení jiných likvidátorů. Poněvadž uvedené okolnosti rozhodné zjištěny nebyly, bylo rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 14421.

K čl. 88 a 94 žel. př. řádu. Při stanovení náhrady škody z přepravní smlouvy nerozhoduje, k jakému účelu bylo přepravované zboží určeno.

(Rozh. ze dne 5. června 1935, Rv I 1336/33.)

Podle žaloby vyvozuje žalobkyně nárok na náhradu škody z přepravní smlouvy tvrdíc, že poškození zásilky ječmene se stalo za přepravy vinou dráhy, která přistavila vadný vůz a v něm zásilku dopravovala, kdežto